

ÜMİT KAFTANCIOĞLU

KANKARDEŞİM
DORUTAY

RESİMLEYEN: OSMAN KEHRİ

♥ CAN
ÇOCUK

9^{yas}+

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

Yayın Yönetmeni: Samiye Öz
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

1. basım: 1978
3. basım: Ekim 2009

ISBN 978-975-510-587-1
Ümit Kaftancıoğlu
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 1980

Ümit Kaftancıoğlu
KANKARDEŞİM
DORUTAY

Resimleyen
OSMAN KEHRİ

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĐITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Asıl adı Garip Tatar olan Ümit Kaftancıoğlu 1934 yılında Hanak, Kars'ta doğdu. İlköğrenimini Hanak'ın Saskara (bugün Koyunpınarı) köyünde tamamladıktan sonra 1957 yılında Cılavuz İlköğretmen Okulu'nu bitirdi. 1957-60 arasında Mardin'in Derik ilçesinde ilkokul öğretmenliği yaptı. 1964'te Balıkesir Necati Eğitim Enstitüsü'nün Edebiyat Bölümü'nü bitirdi. Kısa bir süre sonra ortaokul öğretmenliği yaptı. Daha sonra program yapımcısı olarak TRT'ye girdi. 11 Nisan 1980 günü siyasal bir cinayete kurban gitmeden önce İstanbul Radyosu'nda "Köy Yayınları"nda çalışıyordu. Ümit Kaftancıoğlu, halk kültürünü, halk destanlarını çok iyi bilen, Dođu Anadolu köylülerinin çeşitli sorunlarını, doğayla mücadelelerini çarpıcı biçimde sergileyen usta bir yazardı.

Çocuk başını kaldırınca, küheylan bir at, atın üstünde de korkunç bir adam gördü. Atın ayakları kalbur gibi, burun delikleri mağara gibi. Öyle yüksek bir at ki, üstündeki adama bakarken, çocuğun başından şapka düşecekti.

At yorulmuş olmalıydı. Burun deliklerinden körük gibi soluk fişkırıyordu. Adam daha ilginçti, daha korkunçtu. Başında kocaman sarı kalpak, balta sapı gibi bıyıklar, kalın, uzun bir burun, insanı delip geçen iki kartal göz. Geniş üzengilere basan iri ayaklar...

Kocaman bıyıklı adam da çocuğu süzüyordu. Çocuk, yaşına göre oldukça iriceydi. Hele omuzları! Omuzları, kapı gibiydi. Elindeki çekiç beş okka vardı. Ve çocuk, bu çekici kalem gibi kullanabiliyordu.

Atın üstündeki adam, çocuktan çekinir gibi oldu. Sonra toparlandı. Dağlara, ovalara, devletlere sesini, ününü, adını duyurmuş birine, demirci çırağı, nalbant yamağı bir çocuğun aldırış etmeyeşine kızdı,

“Bre çocuk, gel atımın başını tut!” diye bağırdı.

Çocuk, işitmemiş gibi, körüğün korlaştırdı-

ğı ocağın üzerinden ucu kıpkızıl demiri örsün üzerine aldı. Elindeki beş okkalık çekici salladı. Yarısından çoğu kızarmış, morlaşmış demiri çıplak eliyle tuttu, evire çevire dövmeye başladı.

Atın üstündeki adam, kızgınlığını saklamaya çalıştı:

“Bre çocuk, ben sana atımın başını tut, dedim; duymadın mı?”

Çocuk başını kaldırmadan,

“Ben kimsenin atının başını tutmam. İşimi yapıyorum,” dedi.

Atlı, kamçısını çocuğun sırtında şaklatmak için zor tutuyordu kendini.

O sırada Usta geldi. Adamla atı gördü ve çocuğa bağırdı:

“Oğlum, atın başını tut, bırak elindeki işi!”

Çocuk, sallamakta olduğu çekici örsün üstünde durdurdu:

“Ustam,” dedi, “ben at başı tutamam. Çıraklık yapıyorum ben.”

Usta, çocuğu konuşurmak istemedi:

“Oğlum, sen biliyor musun, bu büyük ama kim? Ünlü Kızıroğlu. Köroğlu’nun yiğitlerinden.”

Çocuk, Köroğlu’nun adını, ününü duymuştu. Pek sevindi, ama sevincini sakladı.

“Bana ne! Köroğlu, Kızıroğlu... kim olursa olsun. Ben de Demircioğlu’yum. Herkes kendine göre bir değerdir.”

Usta, sözün uzamasını istemedi, hemen atın yularını tuttu.

“Yiğidim, merdim, ağam, in attan. Şöyle otur.

Hoş geldin, sefa geldin, başım gözüm üstüne geldin beyim,” diyerek yaltaklanmaya başladı.

Kiziroğlu, atladı atından; öyle bir sıçrayıp indi ki, Demircioğlu'nun ayağının altındaki yer titredi.

Çocuk, Kiziroğlu'na alttan alttan, sezdirmeden hayranlıkla baktı. Kiziroğlu da çocuğu büyük bir ilgiyle izliyordu. Gözlerini Demircioğlu'ndan ayıramıyordu. Çocukla ilgilendiğini ne Usta'ya ne de çocuğa sezdiriyordu.

Bu sırada at kişnedi, şahlandı. Yuları çarptı. Usta az kalsın korkudan ölecekti.

Çırak Demircioğlu, hemen atın yanına koştu. Yuları Usta'dan aldı, öyle bir çarptı, öyle bir çarptı ki, atın azı dişleri dökülecekti neredeyse. At, çivi gibi durdu.

Kiziroğlu iyice şaşırıldı. İyiden iyiye çocuğa ısındı. Yine belli etmedi.

Kiziroğlu, Usta'ya döndü:

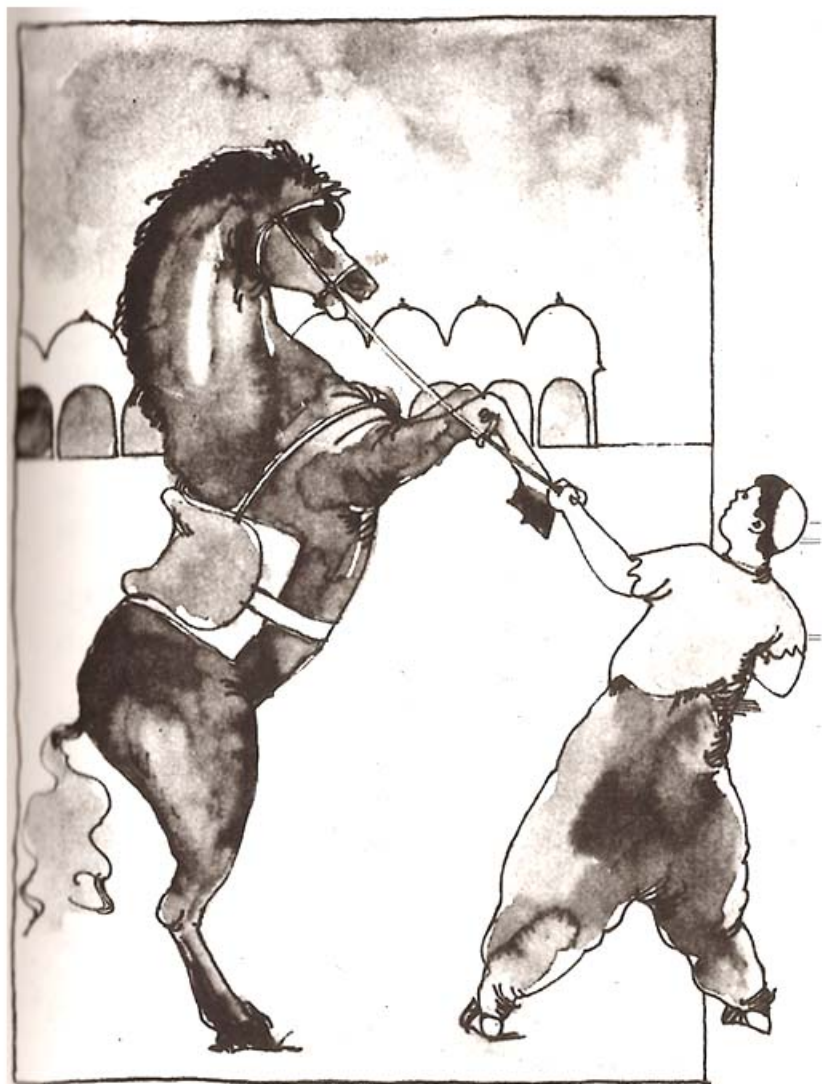
“Usta, atımın arka ayağının nalı düştü. Hemen çakalım. İşim var. Hemen gidiyorum.”

Çocuk, atın yularını tezgâha bağladı. Körüğü çekmeye başladı.

Usta'yla çırak nal kesmeye, çivi dövmeye başladılar.

Demircioğlu, çıplak eliyle narlı demiri ör-sün üstünde çeviriyor, Usta da demire çekiçle biçim veriyordu. Usta, çekici bir kez demire indiriyor, iki kez çırak çocuğun kafasına vuruyordu. Demir eziliyor, yassılıyor, kesiliyor, Demircioğlu'nun ise sesi çıkmıyordu.

Neden sonra altı çivi ile bir nal hazırlandı.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

ÜMİT KAFTANCIOĞLU
KANKARDEŞİM
DORUTAY

Kankardeşim Dorutay, bir Köroğlu öyküsüdür. Yoksulların koruyucusu, halkın savunucusu olan Köroğlu, Çamlıbel'i yurt edinip zalim beylere kafa tutarken, yanında, kendisine inanmış tam kırk yiğidi vardı. İşte bu kırk yiğitten biri de Demircioğlu idi. Karanlık güçlerin 1980 yılında öldürüp susturduğu değerli yazarımız **Ümit Kaftancıoğlu**, çocuklar için yazdığı *Kankardeşim Dorutay* adlı bu öyküsünde, işte bu kırk yiğitten biri olan Demircioğlu'nun öyküsünü anlatıyor.

ISBN 978-975-510-587-1

9 789755 105871

<http://www.cancocuk.com>